

GEWIKT & GEWOGEN

Amadeus voelt zich thuis in onbekende belcanto-opera

Gebeurtenis: Operakoor Amadeus o.l.v. Tjalling Wijnstra met Bellini's // *Pirata* (concertant) **Met:** Francis van Broekhuizen, Erik Janse, Marcel van Dieren, Sander de Jong, Kaiyi Min, Filharmonie Noord **Gezien:** 23/1 Harmonie Leeuwarden **Publiek:** 400 personen ★★★★★

Sopraan Francis van Broekhuizen nam nog gauw een teug van haar bronwater. Nog even en ze zou haar opkomstaria zingen. Die van haar tegenspeler tenor Erik Janse bereikte zijn afronding. Voor hem had Bellini de opera *Il Pirata* duidelijk niet geschreven. Zijn stem miste kracht en hoogte en voldeed niet aan de voorwaarden van het belcanto, een operabegrip dat staat voor opvallend fraaie en melodieuze zang.

Het dramatische geluid van Van Broekhuizen deed dat ook niet, maar vanaf het begin zette ze haar personage Imogene wel overtuigend neer en al pakte een colora-

tuur wel eens minder goed uit, het bleef bij incidenten. Wel paste Van Broekhuizen soms overrompende expressieve zang - stilistisch gezien uit het post-belcantotijdperk - samen met haar inlevingsvermogen goed bij de psychologische lading van het verhaal: een lijdende vrouw tussen onbetrouwbare mannen, een situatie die wordt afgerond met een modieuze, hachelijke waanzinsscène. Met vocale 'sprongen' van torenhoog tot kelderdiep. Van Broekhuizen leverde hier een megaprestatie, goed voor olympisch goud.

Bariton Marcel van Dieren - hij belandde vanwege een ziekmelding in een dubbelrol -, de in jongenskoorkringen (Sneek en Roden) gevormde Sander de Jong en sopraan Kaiyi Min, aan het begin van haar carrière actief in Limburg en Gelderland, waren betrouwbare constanten die de hele uitvoering lang op een redelijk niveau bleven.

Ook Operakoor Amadeus bleef in deze opera niet achter. Soms misten de heren pit, maar de lange,

nogal actuele openingsscène, waarin een schip in stormachtig weer verkeert en de bemanning de kust tracht te bereiken, was een huzaarenstukje. Gelukkig dat het hier een concertante uitvoering betrof, want dit soort taferelen pakt op het toneel zelden goed uit. Overigens kwam hierdoor het accent nog meer op de rijke, op veel momenten meeslepende muziek te liggen die Vincenzo Bellini op 26-jarige leeftijd schreef.

Ook Filharmonia Noord voelde zich net als Amadeus thuis in deze wat in de vergetelheid geraakte partituur. Tjalling Wijnstra liet zijn musici in dynamiek schakelen tussen subtiel kabbelend en explosief en bracht veel reliëf aan, ook in het niet te homogene koor, dat hem zelden uit het oog verloor.

Een gouden greep, deze opera. En een verdienste. Niet koersen op veilig en vertrouwd, maar iets toevoegen aan het aanbod in het Noorden. Op niveau. Dat deed Amadeus.

RUDOLF NAMMENSMA

